

ТЕМА: Природні зони

Пригадайте

- причини виникнення зональності в географічній оболонці

1. Природна зональність.

Вам уже відомо, що однією з важливих закономірностей просторової зміни географічної оболонки є природна зональність. Різною мірою вона проявляється в усіх природних компонентах і на рівнинах, і в горах. Оскільки всі компоненти тісно взаємодіють, то наслідком природної зональності є формування великих зональних природно-територіальних комплексів — природних зон.

Пригадаємо основну причину зональності. На кулясту поверхню сонячні промені падають під різними кутами. Це викликає широтний розподіл температури повітря, атмосферного тиску та опадів. Від них, у свою чергу, залежать режим річок і озер, ґрунтоутворення, органічний світ. Таким чином, провідну роль у формуванні природних зон відіграє клімат, відмінності якого в глобальному вимірі зумовлені кулястою формою Землі.

Крім чинників, які зумовлюють зональність, є чинники, які її порушують, у першу чергу рельєф, віддаленість від Світового океану, вплив атмосферної циркуляції тощо. Тому, наприклад, у Північній Америці межі степової та лісостепової зон близькі до меридіонального розташування, а в Євразії зона широколистяних лісів не має суцільного простягання.

Кожна природна зона має певні особливості: географічне положення, клімат, ґрунти, органічний світ. За зовнішнім виглядом природні зони відрізняються характером рослинності. Тому назви природних зон суходолу визначають за типом рослинності, який у них переважає.

2. Природні зони світу.

Простежимо зміни природних зон світу та виявимо їх природні особливості за картами природних зон, кліматичною картою та картою ґрунтів світу.

Зона полярних (арктичних та антарктичних) пустель розташована на островах Північного Льодовитого океану, північних околицях Євразії та Північної Америки, в Антарктиді (мал. 1). Характерною особливістю полярних пустель є постійно низькі температури повітря (взимку $-30\ldots-60\text{ }^{\circ}\text{C}$, влітку до $+3\text{ }^{\circ}\text{C}$), мала кількість опадів (100—250 мм), утворення постійного снігового покриву та льодовиків. Через нестачу тепла ґрунти фактично не розвинені. На вільних від снігу та льоду ділянках ростуть тільки мохи та лишайники. Серед тварин переважають ті, яких годує море: полярні птахи, моржі, тюлені, білі ведмеді (Арктика), пінгвіни (Антарктика).

Мал. 1. Арктична пустеля (архіпелаг Шпіцберген).

Зона тундри простягається вузькою смугою вздовж північного узбережжя Євразії та Північної Америки переважно в субарктичному кліматичному поясі (мал. 2). Порівняно з арктичними пустелями в тундрі тепліше, однак літо коротке та прохолодне ($+5...+10^{\circ}\text{C}$), а зима довга й холодна ($-10...-40^{\circ}\text{C}$). Кількість опадів невелика, однак випаровуваність ще менша, тому тут багато боліт та озер. На торф'яно-болотних та тундрово-глейових ґрунтах ростуть лишайники, мохи, болотні трави, ягідні рослини — морошка, лохина, брусниця. На півдні зони з'являються карликові берези й верби, які стеляться по землі. Із півдня тундру оточує зона лісотундри, де з'являються зарості скривлених беріз, вільхи, хвойні дерева — сибірська ялина та різні види модрини. Тваринний світ тундри й лісотундри небагатий, але своєрідний. Тут водяться північні олені, песці, вовки, лемінги, зайці-біляки, із птахів — полярні сови, білі й тундрові куріпки, на літо прилітають лебеді, гаги, білолобі гуси, качки, чайки.

Мал. 2. Тундра (південь Гренландії).

Зона хвойних лісів, або тайга, охоплює великі простори в північній частині помірного поясу Євразії та Північної Америки (мал. 3). Зима в тайзі тривала, сніжна та холодна ($-30...-50^{\circ}\text{C}$), літо помірно тепле ($+13...+19^{\circ}\text{C}$). Середня річна кількість опадів становить 300—700 мм. Головне багатство тайгових лісів — цінна деревина. На мерзлотно-тайгових і підзолистих ґрунтах ростуть хвойні ліси із чорної та білої ялини, бальзамічної ялиці, сосни, модрини, кедру. У лісах мешкають багато тварин: ведмеді, вовки, лисиці, рисі, олені, цінні хутрові звірі — снот, ондатра, бобер, норка.

Мал. 3. Тайговий ліс на Алясці (США).

Зони мішаних і широколистяних лісів розташовані в помірному поясі Євразії, Північної та Південної Америки, Нової Зеландії в умовах більш м'якого порівняно з тайгою клімату (мал. 4). Температура в мішаних лісах узимку $-8...-16^{\circ}\text{C}$, улітку $+16...+24^{\circ}\text{C}$, у широколистяних лісах зима ще тепліша: $-8...+8^{\circ}\text{C}$. Під мішаними лісами переважають дерново-підзолисті ґрунти, під широколистяними — сірі та бурі лісові. Рослинний світ лісів багатий та різноманітний: поряд із хвойними деревами ростуть береза, ясен, в'яз, бук, липа, клен, граб тощо. Великі площі лісів у Європі та Північній Америці вирубані й замінені культурною рослинністю. Через хижацьке полювання тваринний світ мішаних та широколистяних лісів набагато бідніший, ніж у тайзі. Тут мешкають вовки, лисиці, гризуни, лісові птахи. У заповідниках та національних парках поширені кабани, благородні олені, лісові зубри.

Мал. 4. Мішані ліси в районі Великих озер (США).

Степи — безлісні простори, де панує злакова рослинність (мал. 5). Вони займають значні території в Євразії, Північній та Південній Америці. Степи характеризуються порівняно невеликою кількістю опадів (250—500 мм на рік) та переважанням трав'яної рослинності. У лісостеповій зоні, що проходить між лісами та степами, клімат більш вологий, що обумовлює чергування ділянок лучних степів із гаями й перелісками. Температура в степах та лісостепах: $-16...+8^{\circ}\text{C}$ узимку та $+16...+24^{\circ}\text{C}$ улітку.

Мал. 5. Степ у заповіднику Асканія-Нова (Україна, Херсонська обл.).

У Північній Америці степові простори називають преріями, а в Південній Америці — пампою (у перекладі з мови індіанців означає «простір, позбавлений деревної рослинності»).

У наш час степи й лісостепи на всіх материках — найбільш розорані й змінені людиною природні зони. Основна причина — родючі чорноземні та каштанові ґрунти в поєднанні з м'яким кліматом, що сприяють вирощуванню культурних рослин. Із тварин у степах збереглися гризуни — польові миші, байбаки, ховрашки, із птахів водяться степові орли, подекуди дрохва. Із хижаків у степу зустрічаються лисиці, степові тхори.

Пустелі та напівпустелі займають понад п'яту частину земної поверхні (мал. 6). Більша їх частина розташована в тропічних широтах в Африці, Австралії, Південній Америці, на Аравійському півострові Євразії. Для всіх пустель характерні мала кількість опадів (до 100 мм на рік), виснажлива денна спека та порівняно низькі нічні температури. Протягом доби перепади температур можуть сягати 30—40 °С.

Мал. 6. Пустеля Атакама (Південна Америка).

Пустелі та напівпустелі помірного поясу розташовані в Євразії та на півдні Південної Америки. Їх температурний режим відрізняється значними сезонними коливаннями: влітку понад +20 °С, а взимку морози до -50 °С.

Рослинність пустель дуже бідна, подекуди й зовсім відсутня. Ґрунти сірі та сіро-бурі пустельні, малородючі. Австралійські пустелі вкриті скребом — заростями колючих вічнозелених чагарників з евкаліптів та акацій. У напівпустелях зростають багаторічні трави, злаки та полинь.

Тварини мають пристосування до перепадів температур і постійного дефіциту води. Тут мешкають антилопи, верблюди, гієни, шакали, лисиці, багато гризунів та плазунів.

Зона твердолистяних вічнозелених лісів і чагарників представлена в субтропічних широтах Австралії, Середземномор'я Європи, на заході Північної та Південної Америки, півдні Африки (мал. 7). Узимку тут волого та прохолодно ($+8...+16\text{ }^{\circ}\text{C}$), літо жарке та сухе ($+20...+24\text{ }^{\circ}\text{C}$). Середня річна кількість опадів — 600 мм на рік. Ґрунти коричневі, досить родючі. Рослинність представлена густими заростями вічнозелених дубів, сосен та карликових пальм, зустрічається корковий дуб. У Середземномор'ї диких тварин залишилося мало. Зустрічаються лань, шакал, дикий кролик, білохвостий макак, багато ящірок, змій і черепах. В Австралії в евкаліптових лісах мешкають коали.

Мал. 7. Твердолистяні вічнозелені ліси й чагарники на острові Крит (Греція).

Зона саван і рідколісь розташована в субекваторіальних поясах Африки та Південної Америки, на півостровах Індостан та Індокитай у Євразії, у північних, східних та південно-східних частинах Австралії. Тут протягом року зберігаються високі температури повітря ($+16...+25\text{ }^{\circ}\text{C}$), а режим опадів має сезонний характер: переважно суха зима та дощове (500—1000 мм) літо.

Мал. 8. Африканська савана в національному парку Серенгеті (Кенія).

Характерний ландшафт саван — безкраї простори трав'яної рослинності з окремими деревами, групами дерев або чагарниками (баобаби, акації, евкаліпти, пальми). Часто дерева мають зонтичну форму крони. Ґрунти червоно- та червонясто-бурі. Тваринний світ надзвичайно багатий та різноманітний: слони,

антилопи, носороги, крокодили, леви, гепарди, леопарди, гієни, безліч птахів тощо.

Вологі екваторіальні ліси (гілеї) поширені по обидва боки від екватора в Африці, Південній Америці, на островах Малайського архіпелагу, у Новій Гвінеї (мал. 9). Велика кількість тепла (температури понад $+24^{\circ}\text{C}$) та вологи (кількість опадів від 2000 мм) протягом усього року створюють тут ідеальні умови для розвитку організмів. У вологих екваторіальних лісах зосереджено більше половини всіх видів рослин і тварин планети. Тільки в басейні Амазонки налічується до 4 тис. видів дерев, що становить чверть усіх існуючих у світі порід. Особливість екваторіальних лісів — багаторушність. Крони дерев, трави, чагарники розміщуються на 8—12-му ярусах («поверххах»). На червоно-жовтих фералітних ґрунтах ростуть сейби, гевеї, різні види пальм, фікуси, банани, деревоподібні папороті тощо. Тваринний світ також багатий та різноманітний: мавпи, бегемоти, крокодили, пантери, ягуари, змії, папуги, тукани тощо.

Вологі екваторіальні ліси поступово заступають перемінно-вологі ліси субекваторіального поясу. Тут також цілий рік тепло ($+20...+24^{\circ}\text{C}$), однак, як і в саванах, розподіл опадів має чітко виражений сезонний характер. Рясні опади (1000—2000 мм) випадають переважно влітку. Узимку дощів майже не буває. У посушливий період дерева скидають листя, щоб запобігти випаровуванню в умовах дефіциту вологи. Ліси, що зростають на територіях із мусонним кліматом, називають мусонними. Найбільші площі мусонних лісів на сході Євразії, півостровах Індостан та Індокитай. Тут на червоно-жовтих ґрунтах зростають хвойні (кедр, сосна) та листяні (дуб, горіх) дерева, багато вічнозелених рослин: бамбук, пальми, фікуси, лавр. У лісах мешкають олені, буйволи, дикі кабани, повсюдно водяться мавпи, багато хижаків (тигр, гепард, пантера, гієна) та отруйних змій.

3. Природні зони України.

На території України виділяють такі природні зони: мішаних хвойно-широколистяних лісів, широколистяних лісів, лісостепова та степова.

Зона мішаних хвойно-широколистяних лісів (Українське Полісся) займає північну частину України. Вона є частиною зони мішаних лісів Східноєвропейської рівнини, у межах якої виділяється Поліська провінція. Для природних умов зони характерні низовинний рельєф, піщані й піщано-глинисті відклади, густа річкова мережа, широкі річкові долини, достатнє зволоження, високий рівень ґрунтових вод, переважання дерново-підзолистих ґрунтів, заболочування.

Зона широколистяних лісів сформувалася в західній частині України, між Українськими Карпатами, мішано-ліською та лісостепою зонами*. Тут переважає височинний рельєф, розчленований глибокими долинами річок, ярами й балками. Поширені карстові процеси. У минулому великі площі були

зайняті широколистяно-лісовими ландшафтами. Під широкими масивами дубово-грабових лісів сформувалися сірі лісові ґрунти. Зараз територія зони характеризується значною освоєністю, більша її частина розорана.

** В окремих джерелах зону широколистяних лісів розглядають як Західноукраїнський край лісостепової зони.*

Лісостепова зона простягається широкою смугою на схід від широколистяних лісів. Особливість природи лісостепової зони — чергування розчленованих підвищених, низовинних і долинних ландшафтів, лісових та орних угідь, значні контрасти в тепло- і вологозабезпеченості, діяльності вітру тощо. У ґрунтовому покриві переважають опідзолені й типові чорноземи, на підвищених ділянках Придніпровської височини — сірі лісові ґрунти.

Степова зона охоплює територію на південь від лісостепу до берегів Чорного та Азовського морів. Порівняно з лісостеповою зоною для степів характерні більші річні амплітуди температур повітря, менша кількість опадів і недостатнє зволоження. Найбільше природне багатство степу — ґрунтові ресурси, серед яких переважають чорноземи звичайні та південні. За відмінностями в забезпеченні теплом і вологою, характером ґрунтово-рослинного покриву степова зона поділяється на три природні підзони: північностепову, середньостепову та південностепову (сухостепову). Як і в інших регіонах планети, природні комплекси степів докорінно змінені людиною.

Головне

Природна зона — великий зональний природний комплекс, поєднаний спільністю кліматичних умов, рослинного та тваринного світу, ґрунтів. Головний чинник утворення природних зон — клімат.

- Природні умови кожної природної зони залежать від широти місцевості, співвідношення тепла і вологи, характеру циркуляції атмосфери.
- Кожній із природних зон відповідає певний тип ландшафту.
- На території України сформувалися такі природні зони: мішаних хвойно-широколистяних лісів, широколистяних лісів, лісостепова, степова.

Запитання та завдання для самоперевірки

1. Що таке природна зона? Поясніть причини утворення природних зон. 2. Укажіть причини, що порушують широтне простягання природних зон. 3. Назвіть природні зони світу та покажіть їх на карті атласу. 4. У яких природних зонах розташована територія України? Охарактеризуйте основні риси їх природних умов.

Онлайн-урок: <https://www.youtube.com/watch?v=ttJA4Yu9Mvs>